

ALEXANDER SCHOONEBEEK

Stilte

Cees B. heeft me gevraagd in ieder geval nooit meer een stukje met zijn naam te beginnen. Vandaar. Want het zijn precaire tijden. Colleg onderhandelingen, weet u wel. Op eieren lopen. De pers niet inlichten over wat er allemaal mis is. Want dat het niet goed gaat, kun je op je vingers natellen. Vreemd is alleen dat de twee grote dagbladen bij ons uit de buurt niet wat fanatieker dóorboren.

Waarom denk ik dat geen nieuws slecht nieuws is?

In de eerste plaats staan ze bij goed nieuws altijd allemaal te dringen om in de krant te komen. Met foto. Da's één.

Maar vooral omdat ik zo af en toe wel eens naar die koppies kijk. Zou u ook eens moeten doen. Maar niet vlak na het eten. Slecht voor de spijsvertering.

Ik vind bijvoorbeeld dat Rennie Brouwer er maar wat stilletjes bijloopt. Is hij nog steeds niet bekomen van zijn eigen CD(A)-bloopers of is er verse stront aan de knikker? Ik vrees het laatste en wel hierom. Op 4 maart werd de grootste partij ineens nummer twee. Rennie had dat zelf voorspeld, maar toch doet het zeer. Al is het maar vanwege het gekoesterde loco-burgemeesterschap. Ik zie hem daar nog zitten, als Aarts even moest plassen. Rode konen van opwinding boven een glimmende halsketting.

Vorbij, voorbij, o en voorgoed voorbij (J.C. Bloem).

Ook Ingrid Scheifes spreekt geen enkel intelligent woord. Intelligente woorden zijn de woorden die Kees Dikker haar voorfluistert. Eén keer heeft zij de onbegrijpelijke moed gehad om bestuurlijk ongehoorzaam te zijn en daar zit ze denk ik nog van bij te hijgen. Publiciteit? Prima, maar dan wel vóór de verkiezingen.

Ook Lau Lavooij doet stevig van zich zwijgen. Het feit dat de laatste raadsvergadering desondanks van vijf tot half elf moest duren, werpt toch een iets ander licht op de overdadige zakelijke woordensoeper die vader Aarts over de menigte uitgiet.

Want nogmaals: de anderen zeiden niets.

Zelf Cees B. niet. Tweemaal heeft er iets in de krant gestaan over hoe goed het allemaal ging. Zijn twee eerste leugens van een nieuwe periode. Maar verder hoor je hem niet. En mij ook niet. Want ik heb beloofd dat ik - tegen betaling, uiteraard; ik ben malle Henkie niet - nooit meer een stukje zou eindigen met de naam van Cees B.